

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות לד.

מסורת הש"ס

(א) יצומת עד. ע"ש שבת כה.
 (ב) קדושין יח. וי"א.
 (ג) שבת קזא: [לשלי וי"א].
 (ד) גמס' (מ"ח, א). [ומתקן]
 ש"ך עוד לק' גלגל. (א) במזמן
 ז"ק. (ב) מ"ש"ק (נ"ס, א).
 כמו בשמטת אח דבר' אהל' (דברים ט) וכו' ב"ש
 קדושין (ע) [שחט עושא].
 (א) ש"ך שבת כה.
 דרביש"א שבת כ"ח. ועוד
 דאין ז"ק. (א) נ"א ודן קושא
 ק"א אלהי' ז"ק. (א) דה"א ש"ך
 ז"ק. (א) ובמזמן אמתקן דקוסא
 ה"א לרנני וי"ל דרבי' ז"ק.

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה ורמניה וכו' וירצ' כד יתכן דאמר אפילו לר' יוס' ב"ר יהודה משום הלא שטותם ב"ר למזון לה (אב' 3) כב"ד הוה נ"ל לתקרי צנדרו בסגור"ל דשאני היבא דליכא למיטעי והמסופר כצ"ל:

(ג) כב"ד הספור טעב ודילג ר"א וגם וכו' דהך קושא אליבא דר"א היא דשמותי וכו' דהתם קיימי

רומיה:

גליון הש"ס

נמ' עד השתא לא
אשמעיןן שמואל. עיין שבת
דף קיד ע"ז תוס' ד"ה ת"ל:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

אמר מום וברבים אמר
אל מום שלא יגורו:
וה"נ כבר תורמתי כתיב
כלומר תרומתי סתורה
בפעל שימורו לא תלהו:
א"ר אליעזר ס"א
אם למקרא. כדקדוקי ליה
תתורמתי: ומהנה כבדו
(ה. ב.) כיון שפרש שימור
עלה לשום יעדר מום אתי
רשאי למורכא לאמר דאילוי
רשאי מוסרת תפשיטת דרש
א"ר לישון בנבלי כלומי כתיב
שבדנא הכ שברכנא עתא
שוב אתי רשאי מברכא:
ו"ר אליעזר דריש ברה
מוסרת לשון בנבלי דא
כפשטיה מיתיהי למא
בכדנא ב מרבתא כבדו
אליהו בנבלי שרשא
להתיא דגמורין במסכת
קדושין דהתם קאמר כמאי
א"ר אמלתי ו' אליעזר ס"א
ש אם למקרא א"ר משטיה
ו' יצחק האור' ל"ן קאמר
שבדנא בנבלי שרשא
רשית ב דברי ר' אליעזר
אלמא קטבתי אם למסורת
למאי דכתיב כבדו ו'
כדקדוקי בנבלי: וקשאי מ'
האי קדושין: ורשאי אמר

ורבי יהודה סבר כר"מ ומיהו גזר מקום שאין עושין בו מוס אטו מקום שעושין בו מוס: (א) מעיקרו. קודם שהקדישה היה בו מוס: (ב) צמומי נמי ליספרו. להטיל בו מוס: עיניו לה שימור. דכתיב משמרת: (ג) כיון שפירש עליהם עליה. שיעדה אדון לאמה העבירה ונשאה ופירש כנפיו עליה שזר אין האז ראשי למוכרה אפי' גירסה אדון דלין אדם מוכר בתו לשפחות אחר אשיות וקיימא ין בפ"ק דקדושין (דף י"ד:) דר"א סבר יש אם למסורת בצבדו זה התיב בלא יו"ד וזה לשון בגידה כשאר מיצות הכתובות בלא יו"ד שאתה קוראין חטף קמן (א) כמו (בהלכות נט) כשמעו י: כיון שבגד בה. אציה שמכרה לשפחות שזר אינו ראשי למוכרה דלין אדם מוכר את בתו לשפחות אחר אשיות ופירש אצל לאחר אשיות מאי לזבונה ואמר: תסם דר"ע סבר יש אם למסורת בצבדו קרינא. ויש שמשנצין השמועה במס' קדושין וגורסין ר"א סבר יש אם למסורת ור"ע סבר יש אם למסורת וטעות הוא בידם דא"כ מאי מקשי הכא בצבורות: ר"ש. דאמר צממתי יקח אע"פ (שם צו) מוס ולא קאמר דישחט עליו: פלגה דר' יהודה. במס' שבת (דף כג.) דלמר דבר שאין מתכוין אסור: פלגה דר"ש. ולמה ליה יו טו לאשמועי' הכא: בלא גברי. בלא רב חייל ורב חנן: דצריפא. דאמר אף ישחט על אותו המוס כיון דלא היה דעתו להטיל בו מוס כדי להמירו אלא כדי שלא ימות לא קנסין ליה: בותני' פלורס. הפוגם אנקרינ' דלע"י. ובכהן קא מיייר: גמ' ומי קנים ר"א לעולם. שלעולם לא יהא מותר: ומתקף

זה לא ישחוט עולמית דברי רבי אליעזר וחכמים אומר
ישחוט עליו: גמ' ומי קנים רבי אליעזר לעולם ורמינה

זאמנע ^{יח} של פעולה ועוד זעהיא שמעמין בקדושין בסמוך כתוב ז
 נתנו זמאי מוקים לה כר"ע דלמר לשפחות אחר שפחות הוא דלא מ
 להגיה ר"א ונראה לר"ת דגרסינן כיון שפירש טליתו כו' דברי ר"א ר' ^{יח}
 הו' לן למקרי בבגדו ^(ב) ציזירי ^{יג} ואע"ג דקרינן ותתפשטו בבגדו ^{יד}
 וטלית מלשון בגדיה דמתדיב בבגדו צלא ^{יח} ולכן אומר יח' הצרייחא
 דלא לר"י למטעי והכיב בבגדו צלא ^{יח} וי"ד לומר כיון שפירש ^{יח} וצמיחא
 מילתיה דר"ע ודבר"ג בר יצחק גרסינן מוקי לה כר"ע כמו שכתב בכל
 מי מצי מוצין לה והא אין אדם מוכר בתו לשפחות אחר אישות ^{יח} בהך
 דר"ש ור"ש גופיה דהתם דקיימי כוותיה ואמרי אכל לא לשפחות אחר
 שאין מתברין מותר. הימה אטו מי שרי ר"ש משום שאין מתברין הא א
 לעיל דבקרנא פליגי ושרי משום דכתבי (ויקרא כב) תמים יהיה לרצון אב
 נמי טעמייהו מקראי ולפי' הקו' ללעיל צברק הלוקח צמהה (דף כה).
 יוס' כן מהשולש גזוז מוסקרים ואינו חושש ופי' ביונו' דהשבי אין
 מתכוין ^ה משום הטלת מום אלא משום רפואה ולהכי פריך אמאי אינן
 שרי הכא משום דאין אלא לרפואה ושמואל אית ליה דבר שאין מתכוין ^ה
 ונראה לפרש הכא דבתרמי פליגי דבצרייחא פליגי במטיל מום בצבע
 לעיל דאי שציק ליה מיית דאז חשבי מום ואפי' לא מיית נמי כיון שלעיל
 מום והשתא ר"מ אסר במקום שעושה מום דקסבר ^{יח} כו' לא יהיה צור
 שחט על אותו מום דגזר אטו היכי דלא מיית בלא עשיית מום דהשבי
 מום ור"ש ע"פ ק"ל לשטות דלא גזר ור' יהודה אסר אף במקום שאין
 ממונו אי שרית במקום שאין עושה מום אמי למיעבד במקום שעושה
 דס אפי' מת אין מקיזין בשום ענין כדפרישית וחס"א יקח פי' בין
 יוכל לצא לידי מום כשיקין סמוך לאחוז או לניב שפטים או לחוטם
 אסור ר"ש אומר יקח ^{יח} אע"פ שהוא עושה מום שהוא יכול לצא ליה
 שפירשנו מדלא נקט מקום שעושה צו מום ומקום שאין עושה צו
 להתרפאות בלא עשיית מום א"כ לשטות ופליה וי"ל דמדברתי אסור
 ובי' קנים ר"א צוקים ורבינא מי שחיתה ^{יח} כהם שמתתא מוא
 קנסוה רבנן ^{יח} ואפי' לרבא דלמר צפ"ק דתמורה (דף טז) משום

וּקְאָמַר שֶׁ אִם לְמִקְרָא אֵלָא בִלָּךְ פְּלִיגִי וְאִי הִנֵּה נִתְּנִי לָךְ: הֲרֹאִיָּה לָךְ שְׁהִי טְהוּרָה שְׁמוֹר: הִלְכָּה כֹחַ חֹסֶת עַל אוֹתוֹ הַמּוֹס. טַעַמָּא דְרַבִּין גְּמִלְיָא דֹאמַר לֹא יִחַדֵּשׁ בֵּה דְבַר הֵייוֹנוּ כִּי אֲלִיעִזּוֹר שְׂמָא יִבָּא אֵלֵיהּ. וְיִין הָרִי זֶה לֹא יִשְׁחוֹט עוֹלָמִית דְּקִנְסִינָן לִיה: וְחִכְיָא. לֹא יִשְׁחוֹט עַל זֶה אֲבָל כְּשִׁנּוּל בּוֹ מוֹס אַחֵר

א אחד מום ואחד בל מום. ואפי' הני תנאי ללא דרשי כל צפרק
אלו עוברין (פסחים מג:) אפשר להכא דרשי א שיש ט' ענין
כדפי' הסם: אחת תרומה שהורה ואחת תרומה תלויה. וא"ת
דצ"ב צמה מליקין (שבת כה. ושם) אמר' ט' ואחת טמאה ואמר רחמנא

נפקי מקרא שלש תרומות טהורה וטמאה ותלויה וי"ל משום דכתיב נתמי לך משמרת תרומתי דקאי תרומתי אלך ואמשמרת דלך שייך אטמאה לרצויה להיתר הנאה י"א ושמרת שייך בתלויה י"ז דבעינא שימור: ר"ב יהושע תרומתי כתיב. וא"ת לר' יהושע כיון דלא איירי קרא בשמי תרומות מנליה דטמאה שריא בהנאה וי"ל דנפק משאר דרשות דהתם צפרק בנה מדליקין (ו"א סט) ממנו אי אהא מצעיר כו' אי מלו ולא לאורו מכלל דעת אורו כו': הו"א: ורמיהו בבגדי כהן בה' פ"י צהוטטרס דגרס כיון

הא קמפלגני ר' יהושע וישיאנה ראויה לך לא יאויה היא שמא יבוא יהודה אמר שמואל ר"נ בר יצחק הי ר"ש דהשתא לא אשמעינן מין מותר והא ר' חייא בר' יהודה ורב חנין בר' כר"ש ורב חייא בר' אמר הלכה כר' יהודה י"ש אלא ר"ש דבריייתא אידי מתני לה בהדיא שמואל הלכה כר"ש הם אוון ב בבכור הרי ב נולד בו מום אחר מי שהיתה לו בהרת ונקצצה

הספרים ישנים ולר"ג בר יצחק דאמר ^(א) מעות הראשונות לקדושי
למזון אבל לשפחות אחר אישות מצי מיוזן ליה ולפי' הקונטרס נריך
קניא אומר כיון שבגד י"ו והשתא הוי לשון בגדיה דאי לשון בגד וטלית
שתי נט' דשאני הכא דאיכא למיטעי והמסורת משמע טפי לשון בגד
רי יומיני שבגדו י"ו כיון שפירש טליתו כו' היה לך לבטוח בגדידו כיו"ד
שבגורס שפירש טליתו דדבר ר"ע הסופר ^(ה) חסר ודילג ר"ה וגם כל
ספרים ישנים וקא' קא' הא דפריך ההם בקדושי אלא דקידשה אביה
שיא אליביה דר"א דשמומי הוא וי"ל דפשיטא לן שכן הלכה משום דרבנן
שות: **אִי־יָמָא** ר"ש דמתני' עד השתא **א**א אשמעינן שמואל דבר
במקום שא"א שלא יעשה מום נמי שרי י"ו דעושה מום במתכוין כדאמר
ומטיל י"ו בצעל מום שרי ובפ' כל המנחות בזהו מלה (מנחות טו:) מפרש
בני שמי שערות של פרה שציקן מאדים וראשן משחיר י"ו וקאמר ר'
לוי משום דלזין מתכוין לגיזה אלא לתקן אלא הפרה ניחא נמי הכא דלזין
ליה לשמואל לפסוק כר"ש דאפי' הוא אפר מטיל מום בצעל מום
היה וימיהו אי"א לקיים פ' הקוף כדפרשי' לעיל בפ' הלוקח בזה (ג:)
מום שאחזו דס ביותר וא"א לו להתרפאות בלא הקזה שלא ימות כדאמר
לא יא' מאחזות דס אס לא ^(א) יקיינו במקום שעושה מום חשיב בצעל
פ' בצעל מום וחכמים שרו משום דכתיב תמים יהיה לרצון ובלבד שלא
תס' או אטו היכא דיכול להתרפאות בהקזה במקום שאין ^(א) אתה עושה
עושה מום דמתפרש בפ"ק דפסחים (דף י"ב:) דמתוך שאדם בזהו על
מום ומתניתין פירש פלוגתא אחרת י"ו דר' יהודה קאמר בכור שאחזו
בין צין לא מת ובלבד שלא יעשה מום צין כלומר שיהיה בהקדשו שלא
סבב דבר שאין מתכוין וקא' והיכא דלא מיי' דלא חשיב צעל מום
עשיית מום דדבר שאין מתכוין מותר ולשון המשנה משמע ליה כמו
יס דננקיט בצרייתא וא"ת וכיון דאחזות דס חשיב כמום שאין יכול
דמאי לאתלוסי בתס אי"ג חשיב כמו ^(א) [מוס] עובר שיש לו רפואה:
לא דלורס און של בכור ^(א) קנסא הוא ובסמוך נמי קאמר בזהי מומא
א דאמר רחמנא לא תעביד אי עביד לא מהני מכל מקום הכא שרי
בו נגע כלל וא"ת דבספרי פרשה ראה אנכי תניא ^(א) רבי אליעזר
ה אלמא דמדאורייתא אסור ^(ו) (וי"ל) דבסמוך ^(א) אשכחן ליה קנסא
לרבנן

דרי' כו' מתיבת והיכא עד תיבת ריש נרשם על כל תיבה קו למעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחק: (ט) בו מום כלומר שהוא יכול: (ז) כמו מום עובר כיון שיש: (ז) לו כו' כוליה שמעתא: (ח) בכור וקוצין בה קנסוה רבנן: (ט) תניא לא תאכל כל תועבה ו"א אומר מנין לערום און בכור ואכלו ממנו עובר בלא תא

אלמא דמדאורייתא: מאן דבסמוך מחשיבנן ליה:

עין משפט
נר מצוה

בב א מיי פֿ״ב מהלֿ
 צבורות הלֿ ח סגן
 עשין ריא טוש״ע י״ד סימן
 ש׳ סק״א פֿ״ב
בג ב מיי פֿ״ב מהלֿ
 תרומות הלכה יד
 ופס״א הלכה ח טוש״ע י״ד
 סימן שלא סעי י״ב צה״ס:
 בן ד מיי פֿ״ב מהלֿ עדים
 הלכה יג ועי׳ כ״מ:
בה ד מיי פֿ״ב מהלכות
 צבורות הלכה ז סגן
 עשין ריא טוש״ע י״ד סימן
 ש׳ סק״א פֿ״ב

תורה אור השלם

1. ואשׁי כי יקריב וְכֹה
שְׁלֵמִים לִי לִפְלֹא וְדָר אֶחָד
לְעֹדֶה בְּקֶרֶב אֶחָד וּבְצִוָּן
תִּמְשֵׁל יְהִי לְעֹדֶה כִּל מִשֵּׁם
אֶל יְהִי בֹה: וְיִקְרָא כִּכ כֹּה
וְיִדְבֵּר יֵה אֶל אֶחָד וְאֶת
הַזֶּה תַּחְתִּי לֵךְ אֶת מִשְׁמֶרֶת
תְּרוּמָתוֹ לְכָל קִדְשֵׁי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֵךְ תַּחְתִּים לְמִשְׁחָה
וּלְבָנִיךְ לִחֶם שֶׁלֵּם:
2. מְבַרְכֵּי ח ח
אִם יִרְעֶה בְּעֵינֵי אֲדֹנָיָה
וְיִקְרָא וְיִפְדֶּה לְעַם
אֶחָד לֵךְ יִשְׁמֵל לְמִכְרָה
בְּכָרְדוּ בֹה: שְׁמוֹת ח ח

לעזי רעש"י

אנקרני"ר [אינקריני"ר].
לחרוץ (חרוץ).

שיטה מקובצת

[illegible]

זו אפילו במקום שהוא עושה
קנסא: [ע] רבנן בהאי קציצה
יה ת"ל לא תאכל כל תועבה

(א) גירסת רבינו כגירסת התוספות בד"ה אילימא.